

Arrest

nr. 336 142 van 18 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 oktober 2025.

Gelet op de pleitnota van 15 oktober 2025 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 september 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 303 458 van 20 maart 2024.

Op 5 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : M. (...) voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...)1978 geboorteplaats : Tbilisi nationaliteit : Georgië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/09/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 20/03/2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 01/05/2022 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn twee minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn twee minderjarige kinderen echtgenote (OV.(...)), met wie hij traditioneel gehuwd is. Het gehele gezin maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.04/04/2023) dat zijn moeder en zus in Tjechië verblijven. We wijzen er op dat beiden niet tot de gezinskern van betrokkene behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Op 30 april 2024 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd door de CGVS onontvankelijk verklaard op 9 juli 2024. Tegen deze beslissing heeft verzoeker geen beroep ingesteld bij de Raad.

Op 7 januari 2025 diende verzoeker samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 maart 2025 werd de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Tegen deze beslissing hebben verzoeker en zijn echtgenote een beroep ingesteld bij de Raad, hetgeen gekend is onder rolnummer 338 505.

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat verzoeker conform artikel 39/73-2, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot op de dag van de sluiting van de debatten een pleitnota kan indienen. *In casu* werd de sluiting van de debatten bepaald op 14 oktober 2025. Op 15 oktober 2025, dit is na de sluiting van de debatten, heeft verzoeker via zijn raadsman een pleitnota ingediend, waarin hij de middelen uit zijn verzoekschrift herneemt en repliceert op de nota met opmerkingen die door verweerder werd ingediend.

De Raad dient vast te stellen dat de pleitnota werd ingediend na de sluiting van de debatten. Verder blijkt dat de pleitnota geen betrekking heeft op gegevens waarover verzoeker zich nog niet heeft kunnen uitspreken derwijze dat dit een heropening van de debatten zou kunnen verantwoorden (zie wetsontwerp van 1 juni 2021 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de elektronische communicatie van procedurestukken en het aanpassen van de bestaande louter schriftelijke procedure bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *Parl.St.*, Kamer, doc 55, 2034/001, p. 5-6). De pleitnota laat zich immers als niet meer begrijpen dan als een samenvatting van de middelen uit het verzoekschrift en een repliek op de nota met opmerkingen, zonder dat blijkt, noch wordt aangevoerd door verzoeker, dat de pleitnota gegevens bevat die door verzoeker niet gekend waren of gekend konden zijn vóór de sluiting van de debatten.

Gelet op voorgaande wordt de pleitnota van 15 oktober 2025 ambtshalve uit de debatten geweerd (*cf.* RvS 18 april 2023, nr. 256.288).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eveneens artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) geschonden acht.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder art. 8 EVRM.

Art. 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt

- “1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Art. 51 van datzelfde Handvest bepaald dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

- “1 . De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld.*
- 2. Dit Handvest breidt het toepassingsgebied van het recht van de Unie niet verder uit dan de bevoegdheden van de Unie reiken, schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Unie, noch wijzigt het de in de Verdragen omschreven bevoegdheden en taken.”*

De toelichtingen bij art. 24 Handvest Grondrechten EU stellen

“(…) Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)”

Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens art. 52.7 Handvest Grondrechten EU zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen. Voor een beter begrip van dit artikel moet men dus art. 3 Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind IVRK nader te bestuderen.

2.

Art. 3 IVRK stelt:

- “1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voormaatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.*
- 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”*

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt:

“1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child, 1 and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context.”

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie:

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

Een holistische benadering dringt zich dan ook op

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation."

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatie van wettelijke bepalingen

"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child."

Opnieuw wordt de rood aan een specifieke benadering, die rekening houdt met alle revelante omstandigheden van het kind benadrukt

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development."

3.

Het doel van art. 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in art. 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In diezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving.

Recent heeft het EHRM in het arrest-Jeunesse nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren. Het Hof herhaalt haar rechtspraak dat nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang.

"(...)

109. Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005 ; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012 ; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers.

(...)»

Bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met betrokkene landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders.

"118. Quatrièmement, la Cour considère qu'une autre caractéristique importante de l'espèce réside dans les conséquences que peut avoir pour les trois enfants de la requérante la décision des autorités néerlandaises. Elle observe que, dans la mise en balance des intérêts en jeu, il y a lieu de prendre en compte l'intérêt supérieur des enfants (paragraphe 109 ci-dessus). Sur ce point particulier, elle rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un

large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. C'est ainsi que dans les affaires de regroupement familial la Cour attache une attention particulière à la situation des mineurs concernés, en particulier à leur âge, à leur situation dans le ou les pays en cause et à leur degré de dépendance à l'égard de leurs parents (Tuquabo-Tekle et autres, précité, § 44)."

Erg recent werden er nieuwe richtlijnen aangenomen door het VN Kinderrechtencomité. De relevante passages die aandringen op het behoud van herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind worden hieronder hernoemen

"(...)

11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children's best interests are assessed, as well as before return. When children are unaccompanied, they are entitled to special protection and assistance by the State in the form of alternative care and accommodation in accordance with the Guidelines for the Alternative Care of Children. When children are accompanied, the need to keep the family together is not a valid reason to justify the deprivation of liberty of a child. When the child's best interests require keeping the family together, the imperative requirement not to deprive the child of liberty extends to the child's parents and requires the authorities to choose non-custodial solutions for the entire family.

(...)

28. The right to family unity for migrants may intersect with States' legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life. Separating a family by deporting or removing a family member from a State party's territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life.

29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent's country of origin would be against the child's best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children's rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards.

30. The Committees are concerned about cases where children are separated from parents and placed in alternative care by child protection systems when there are no concerns related to parental abuse and neglect. Financial and material poverty, or conditions directly and uniquely attributable to such poverty, should never be the sole justification for removing a child from parental care, for receiving a child into alternative care or for preventing a child's social reintegration. In this regard, States should provide appropriate assistance to parents and legal guardians in the performance of their childrearing responsibilities, including by providing social benefits and child allowances and other social support services regardless of the migration status of the parents or the child.

31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child's right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and non-discriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others.

2. Family reunification

32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child's relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification."

Verweerster heeft deze elementen ten onrechte onvoldoende in rekening genomen door de kinderen hun onderwijs de facto te ontnemen met onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten. Het Kinderrechtencommissariaat pleit in dit geval dan ook minstens sinds 2014 voor een onderwijsverblijf

(...)

Minderjarigen hebben recht op de aanwezigheid van hun ouders. Een tijdelijk onderwijsverblijf voor één kind in een gezin betekent dat ook de gezinsleden een (afgeleid) verblijfsrecht moeten krijgen. Als er verschillende kinderen van uiteenlopende leeftijden zijn, komen we daardoor snel uit op langere periodes waarbij vervolgens (minstens voor de jongste kinderen) verankering in de samenleving ingeroepen kan worden om voor alle kinderen uit dat gezin en hun ouders een permanent verblijf te vragen. Tenzij daar een rem op wordt gezet door aan het toekennen van een "onderwijsverblijf" bepaalde voorwaarden te verbinden.

(...)

We willen het recht op onderwijs zo ruim mogelijk interpreteren. Dat betekent: onderwijs dat tegemoet komt aan de talenten en aspiraties van de jongere, zonder enige beperking qua studiekeuze. Daaruit volgt dat de toekenning van een permanent verblijf (op basis van het verankeringsprincipe) of van een tijdelijk onderwijsverblijf (om een getuigschrift of diploma te behalen) niet gekoppeld wordt aan de keuze voor een knelpuntberoep of van een opleiding "waarmee men ook in het land van herkomst iets kan doen".

(...)

Aangrijpingspunten in de regelgeving

Kinderen zonder papieren hebben recht op onderwijs. Maar het gegeven dat ze in ons land school lopen, levert hen volgens de huidige regelgeving geen grond om hier ook verblijfsrecht te claimen. Het idee van een tijdelijk onderwijsverblijf keert dat principe om en is dus wezenlijk totaal nieuw.

Voor de idee van een permanent verblijfsrecht voor kinderen en jongeren die in onze samenleving verankerd zijn, vinden we zowel in de beleidsnota van de huidige staatssecretaris voor asiel en migratie als in de bestaande regelgeving wel aangrijpingspunten.

Artikel 21 van de vreemdelingenwet

In 2005 werd in de vreemdelingenwet van 1980 een artikel 21 ingevoegd, dat luidt als volgt:

§1. Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk: 1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalfjaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft; 2° de door de Belgische overheden erkende vluchteling. §2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk: 1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar; 2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft. §3. Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk: 1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar; [...].

Op het eerste zicht zouden die bepalingen voor veel kinderen die op het punt staan uitgewezen te worden, een uitweg kunnen vormen, althans voor zij die hier al van vóór hun twaalfde verjaardag zijn. En ook voor hun ouders. Want, zo leert de gecombineerde lezing van §2 en §3, zelfs een kleinere wetsovertreding ("verstoring van de openbare orde"- minder dan vijf jaar gevangenisstraf) zou voor zo'n oudergeen beletsel vormen om te mogen blijven. Enkel een "ernstige aanslag op de veiligheid van het land" - een terreuractie of iets dergelijks dus - zou voor een ouder aanleiding geven tot uitzetting. Helaas zitten er twee adders onder het gras:

1. de bepaling "op regelmatige wijze" (in het Frans: "régulièrement") blijkt, anders dan in gewoon Nederlands, niet begrepen te moeten worden als "met enige regelmaat", maar als "in overeenstemming met de wettelijke regels terzake". Dat sluit meteen kinderen zonder papieren uit. Want die zijn hier niet "op regelmatige wijze". Een korte periode zonder papieren volstaat om niet meer onder de toepassing van artikel 21, §1, 1° lid te vallen. Hoger vermeldde we al dat niet-begeleide buitenlandse jongeren vóór hun 18e verjaardag niet uitgezet worden (geen gedwongen terugkeer). Ons lijkt het logisch dat de période tussen de overhandiging aan de voogd van een "bevel tot terugbrenging" en die 18e verjaardag als "regelmatig" beschouwd zou worden. (En uiteraard ook de hele période waarin naar een duurzame oplossing gezocht wordt.) Maar dat blijkt in de praktijk niet zo te zijn.

2. "Niet teruggewezen noch uit het Rijk uitgezet worden" betekent niet vanzelf dat je ook een verblijfsvergunning met alle daaraan verbonden rechten krijgt. Artikel 21 moet gelezen worden als een reeks uitzonderingen op artikel 20, dat in het algemeen bepaalt dat de minister vreemdelingen het land uit kan zetten die de openbare orde verstoord hebben, de veiligheid van het land geschaad hebben, of zieh niet aan hun wettelijke verblijfsvoorwaarden houden. Wie een verblijfsrecht had, kan ze dus om die redenen (vermeid in artikel 20) verliezen - behalve in de gevallen vernoemd in artikel 21. Maar wie geen verblijfsrecht had, krijgt ze met artikel 21 ook niet.

Er zijn dus redenen om verblijfsrecht te krijgen en redenen waarom je ze kunt verliezen. En die vormen niet elkaars spiegelbeeld.

In veel gevallen ontlenen kinderen hun verblijfsrecht aan het verblijfsrecht van hun ouders. Zij mogen hier zijn omdat hun ouders hier mogen zijn. Als de 8 ouders hun verblijfsrecht verliezen, dan verliezen in die gevallen ook de kinderen hun verblijfsrecht.

Maar, bepaalt artikel 21, §1, 1° lid, kinderen die hier geboren zijn of hier voor hun twaalf jaar aankwamen en hier al die tijd "overeenkomstig de regels" verbleven, kunnen niet uitgezet worden, ook niet eenmaal ze 18 geworden zijn, wat ook met het verblijfsrecht van hun ouders gebeurt. Maar behouden zij dan hun verblijfsrecht, ook al was dat van hun ouders afgeleid? Ons zou dat het meest logische lijken. Maar heel erg duidelijk is dat niet. De wet zou dat beter expliciteren. Want zonder echt verblijfsrecht geraken die jongeren niet ver, als ze later bijvoorbeeld hoger onderwijs willen gaan volgen of willen gaan werken.

Regularisatie om humanitaire redenen (artikel 9bis)

Dit is volgens de vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid van de bevoegde minister of staatssecretaris. Dat wil zeggen dat daaromtrent (officieel) geen vaste criteria bepaald kunnen worden. Om die redenen vernietigde de Raad van State een vroegere interne instructie die regularisatie voorzag voor gezinnen met regelmatig schoolgaande kinderen (vanaf 2012 beperkt tot de leeftijdsgroep tussen 6 en 18 jaar) (...) Die instructie voorzag dus geen regularisatie voor gezinnen die na een eerder korte procedure en na het verstrijken van het bevel om het grondgebied te verlaten, jarenlang ondergedoken leefden. Er moest wel degelijk sprake zijn van een verblijf gekoppeld aan een procedure of opeenvolging van procedures.

(...)

Aan de federale overheid vragen we:

1. Geef een permanente verblijfsvergunning aan alle kinderen en jongeren die

☐ *hier al meerdere jaren verblijven,*

- minstens 3 jaar door een aanslepende asielpprocedure,

- minstens 4 jaar door opeenvolgende procedures,

☐ *en voor wie het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten niet langer dan x maanden verstreken is, en die*

☐ *vóór hun 18e verjaardag in ons land aan het lager onderwijs, het secundair onderwijs of een leren-werken-traject begonnen zijn, en sedertdien overwegend regelmatig school gelopen hebben/aan de vereisten van hun opleidingstraject voldaan hebben, alsook aan hun ouders of anderen die het ouderlijk gezag over hen uitoefenen, en de broers en zussen die tot het gezin behoren. Voor wie het bovenstaande niet van toepassing blijkt, vragen we:*

2. Geef een tijdelijke verblijfsvergunning ("onderwijsverblijf") aan alle kinderen en jongeren die

☐ *hier al minstens 2 jaar verblijven en voor wie het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten niet langer dan x maanden verstreken is, en die*

☐ *vóór hun 18e verjaardag in ons land aan het lager onderwijs, het secundair onderwijs of een leren-werken-traject begonnen zijn, en die*

☐ *in de mogelijkheid zijn en er zich toe engageren hun onderwijs- of opleidingstraject binnen de x jaar te voltooien. Het onderwijsverblijf duurt minstens zo lang als nodig is om het beoogde getuigschrift of diploma te behalen en maakt deel uit van een vrijwillig terugkeerproject.*

Gaat het om kinderen/jongeren die hier met hun ouders zijn (of anderen die het ouderlijk gezag over hen uitoefenen of ten aanzien van de jongere de onderhoudsplicht vervullen), dan krijgen ook die ouders in het kader van dat vrijwillig terugkeerproject voor dezelfde periode een tijdelijke verblijfsvergunning, evenals de broers en zussen die deel uitmaken van het gezin en die zelfgeen onderwijsverblijf kunnen verkrijgen.

Indien voorstel 2 niet gerealiseerd kan worden, dan vragen we:

3. (a) Geef aan gezinnen met kinderen die

☐ *hier al minstens 2 jaar verblijven en voor wie het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten niet langer dan x maanden verstreken is, en*

☐ *van wie één of meer van de kinderen vóór zijn 18e verjaardag in ons land aan het lager onderwijs, het secundair onderwijs of een leren-werken-traject begonnen is, twee jaar de tijd om zich op hun terugkeer naar het land van herkomst voor te bereiden.*

En (b) Geef een tijdelijke verblijfsvergunning ("onderwijsverblijf") aan alle niet-begeleide buitenlandse jongeren die

☐ *vóór hun 18e verjaardag in ons land aan het secundair onderwijs of een leren-werken-traject begonnen zijn, en die*

☐ *in de mogelijkheid zijn en er zich toe engageren hun onderwijs- of opleidingstraject succesvol binnen de x jaar na hun 18e verjaardag te voltooien.*

Het onderwijsverblijf voor de niet-begeleide buitenlandse jongere duurt minstens zo lang als nodig om het beoogde getuigschrift of diploma te behalen en maakt deel uit van een vrijwillig terugkeerproject.

We vragen daarenboven:

4. (...)

5. (...)

6. (...)

7. dat een permanente verblijfsvergunning wordt verleend aan buitenlandse kinderen en jongeren die jarenlang "op regelmatige wijze" met hun ouders in ons land verbleven, maar hun verblijfsvergunning plots ingetrokken zien voor redenen waar zij part noch deel aan hebben, zoals wanneer achteraf vastgesteld wordt dat hun ouders destijds met het oog op het verkrijgen van asiel of van een verblijfsrecht valse verklaringen hebben afgelegd. We ondersteunen ook pleidooien om voor dit soort "fraude" een billijke verjaringstermijn in te voeren;

(...)"

5.

Het belang dat de kinderen hebben van de opbouw van het netwerk van sociale banden dat de kinderen inmiddels al na meer dan 10 jaar integratie in de Belgische samenleving hebben opgebouwd via school en hobby's, valt niet te onderschatten.

Het beschermde privéleven door art. 8 EVRM omvat immers erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer. Zo oordeelde het EHRM in het arrest-Maslow;

"(...)

En outre, la Cour rappelle que tous les immigrés établis, indépendamment de la durée de leur résidence dans le pays dont ils sont censés être expulsés, n'ont pas nécessairement une « vie familiale » au sens de l'article 8. Toutefois, dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les immigrés établis et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », l'expulsion d'un immigré établi s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée » (Üner, précité, § 59).

(...)"

De rechtspraak van het EHRM is vaak eerder restrictief waar het om het privé- en gezinsleven van vreemdelingen gaat. Hoewel er voor niet-gevestigde vreemdelingen een positieve verplichting voor de lidstaat kan bestaan om te machtigen tot verblijf (zie infra) wordt er veelal voor niet-gevestigde vreemdelingen geoordeeld dat het handelen van de Staat geen inmenging vormt in het privéleven. Het EHRM hecht daarbij veelal belang aan het feit dat het te beschermen privéleven bewust werd opgebouwd in précaire verblijfsomstandigheden.

De rechtspositie van deze kinderen is echter niet die van elke andere vreemdeling. De kinderen dragen als minderjarigen niet dezelfde verantwoordelijkheid als een volwassen vreemdeling voor het feit zijn land verlaten het hebben en voor zich naar het Belgische grondgebied te begeven. Als minderjarige in hun keuzevrijheid daarin onbestaande geweest. De staat heeft een positieve verplichting om kinderen die kunnen worden beschouwd als gevestigd, te machtigen tot verblijf. De Belgische staat is ertoe gehouden om, binnen de beleids marge waarover het DVZ beschikt, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Staat in het kader van art. 8 EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang.

6.

De beleids marge wordt overschreven wanneer zij geen billijke afweging maakt tussen het algemeen belang enerzijds en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve of positieve verplichting, betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die hinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een période dat de betrokkene personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Staat een precair karakter zou kunnen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 8 EVRM worden vastgesteld.

Volgens het EHRM worden de positieve verplichtingen van Lidstaten onder het EHRM versterkt wanneer de getroffen maatregel minderjarige kinderen aanbelangt. De Lidstaten moeten rekening houden met de jonge leeftijd en kwetsbaarheid van kinderen.

Inmiddels verwijst het EHRM in haar rechtspraak ook naar art. 24 Handvest Grondrechten EU om te benadrukken dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, ter ondersteuning van de idee dat in alle beslissingen die kinderen betreffen, hun belangen een essentiële overweging vormen. De Grote Kamer argumenteerde dat het belang van het kind twee dimensies heeft: het behoud van de gezinsbanden (eenheid van het gezin) en de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind). Het UNHCR beschrijft het belang als het welzijn van het kind. Dit welzijn wordt bepaald door verschillende individuele omstandigheden, zoals de leeftijd en de maturiteit van het kind, de aan- of afwezigheid van de ouders, de omgeving van het kind en zijn ervaringen.

7.

In het arrest-Kaplan geeft het Hof aan dat het belang van het kind moet worden beoordeeld aan de hand van de concrete, individuele omstandigheden van elk geval:

“(…)

Having regard to all of the above considerations, notably the youngest child's long-lasting and close bonds to her father, her special care needs and the long period of inactivity before the immigration authorities issued a warning to the first applicant and took their decision to order his expulsion with a re-entry ban, the Court is not convinced in the concrete and exceptional circumstances of the case that sufficient weight was attached to the best interests of the child for the purposes of Article 8 of the Convention. The Court is therefore not satisfied that the authorities of the respondent State acted within their margin of appreciation when seeking to strike a fair balance between, on the one hand, the first applicant's need to be able to remain in Norway in order to maintain his contact with his daughter in her best interest (see Nunez, § 84) and, on the other hand, its public interest in ensuring effective immigration control - namely, according to the Government, “the interests of ... the economic well-being of the country” and “the prevention of disorder or crime”.

(…)”

In haar arrest dd. 27 juni 2006 houdt bovendien het Hof van Justitie rekening met factoren zoals de leeftijd van het kind, het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen waarnaar ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van het land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is.

Belangrijk voor het EHRM is ook de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. Internationaal wetenschappelijk onderzoek wijst ook uit dat na vijf jaar afwezigheid van het herkomstland een terugkeer een enorme impact kan hebben op de geestelijke gezondheid en de ontwikkeling van het kind en op zich tot de ontwikkeling van PTSS kan leiden.

In het geval van dit kind dient er mee rekening gehouden te worden dat zij nooit hun land herkomst gezien hebben, dat zowel de ouders als de kinderen hier een perfect parcours gelopen heeft qua school, ontwikkeling en integratie en aangetoond heeft een reële meerwaarde te bieden op het grondgebied.

8.

Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en geschorst.”

3.2 Verzoeker voert in essentie aan dat het hoger belang van zijn twee minderjarige kinderen onvoldoende in overweging werd genomen bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel. Volgens verzoeker wordt het onderwijs van de kinderen hen ontnomen. Hij wijst er eveneens op dat de kinderen een netwerk van sociale banden in België hebben opgebouwd “na meer dan 10 jaar integratie in de Belgische samenleving”. Verzoeker betoogt dat het recht op eerbiediging van hun privéleven, gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, wordt geschonden.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt aangaande de minderjarige kinderen van verzoeker het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verblijft in België met zijn twee minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

[...]

Betrokkene verblijft in België met zijn twee minderjarige kinderen echtgenote (OV(...)), met wie hij traditioneel gehuwd is. Het gehele gezin maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.”

Verweerder is aldus op de hoogte van het schoollopen van de twee kinderen in België. Echter wijst verweerder erop dat aan de vader en de moeder van de kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd en het in het belang van de kinderen is om bij hun ouders te blijven zodat de gezinskern behouden blijft. Wat het onderwijs van de kinderen betreft, motiveert verweerder dat het recht op onderwijs niet absoluut is en hen niet automatisch een recht op verblijf toekent. Het komt aan verzoeker toe te bewijzen dat zijn kinderen geen toegang zullen hebben tot onderwijs in hun land van herkomst. Indien dergelijke bewijzen niet worden geleverd, kan worden besloten dat het ontbreken van toegang tot onderwijs niet wordt ingeroepen. Tenslotte besluit verweerder dat verzoeker de mogelijkheid heeft om een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen.

Artikel 24 van het Handvest, waarvan verzoeker de schending aanvoert, luidt als volgt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. *Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Artikel 51 van het Handvest, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn. De Raad neemt aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel gericht tegen verzoeker ook de belangen van zijn minderjarige kinderen beïnvloedt, gezien zij samen met verzoekers echtgenote, hun moeder, ook het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Door slechts op algemene wijze te duiden op een verblijf van “*meer dan 10 jaar*” in België, hetgeen overigens niet strookt met de informatie vervat in het administratief dossier; het feit dat de kinderen in België naar school gaan en dat zij in het Rijk een netwerk van sociale banden hebben opgebouwd via school en hobby's; dat de kinderen nooit hun land van herkomst hebben gezien en dat ze zich in België hebben ontwikkeld en geïntegreerd, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen op welke wijze een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van zijn minderjarige kinderen schaadt. Uit het administratief dossier blijkt dat het gezin sinds 2022, en dus ongeveer drie jaar, in België verblijft. Zoals verweerder in de bestreden beslissing correct opmerkt, heeft verzoeker niet aangetoond dat zijn kinderen hun onderwijs niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst waar ze blijkens de informatie vervat in het administratief dossier beiden geboren zijn, namelijk Georgië. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bepaalde relevante elementen omtrent de scholing van de kinderen in België niet in overweging heeft genomen bij het treffen van de bestreden beslissing.

Betreffende de scholing in België wijst de Raad er nog op dat het hoger belang van het kind niet louter samenvalt met het recht op onderwijs van het kind. Bovendien gaat de verplichting om de belangen van het kind te betrekken in beslissingen die het rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, niet zover dat de betrokken vreemdelingen en hun kinderen niet meer zouden mogen worden bevolen om het grondgebied te verlaten. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het immers nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in, doch deze bijzondere plaats maakt het niet mogelijk om niet eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GH nr. 30/2013, 7 maart 2013, B.10). In de bestreden beslissing wordt eveneens gesteld dat het in het hoger belang van de minderjarige kinderen is om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het lijkt evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, *quod in casu*, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. In de mate dat het welzijn van de minderjarige kinderen ook hun recht op onderwijs omvat, merkt de Raad op dat het loutere feit dat minderjarige kinderen in illegaal verblijf naar school (kunnen) gaan, er niet *ipso facto* toe leidt dat een terugkeer naar het herkomstland of het land waarnaar zij mogen terugkeren hun belangen schaadt.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de verantwoordelijkheid voor het welzijn van de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Het thans bestreden bevel en het bevel genomen ten aanzien van de echtgenote van verzoeker en hun twee kinderen gebiedt hen enkel om het grondgebied te verlaten. Het komt aan de ouders toe om het nodige te doen teneinde de scholing van hun kinderen in Georgië verder te zetten. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat er in Georgië geen geschikt onderwijsaanbod voor zijn kinderen voorhanden is of dat scholing daar niet mogelijk zou zijn.

Een schending van artikel 24 van het Handvest en van het hoger belang van het kind in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van artikel 3 van het IVRK, volstaat het in principe om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat verzoeker alleen al om die reden zich er niet gunstig op kan beroepen. De verwijzing in het verzoekschrift naar de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het IVRK en de bijhorende theoretische uiteenzetting in dit verband, zijn *in casu* dan ook niet dienstig.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN